

გლობალიზაციის პროცესი და საჯარო პოლიტიკა

ხატია ნასყიდაშვილი

მარი ბაკიშვილი

თსუ ბაკალავრიატის სტუდენტები

რეზიუმე

გლობალიზაცია თანამედროვე ტერმინია და ასახავს ცვლილებებს საზოგადოებასა და მსოფლიო ეკონომიკაში, რომელიც გამოწვეულია საერთაშორისო ვაჭრობისა და კულტურული გაცვლის ზრდით. ის ასევე ასახავს ვაჭრობისა და ინვესტიციების ზრდას ბარიერთა რღვევისა და ქვეყანათა ურთიერთდამოკიდებულობის ზრდის შედეგად.

გლობალიზაციის პირობებში სახელმწიფოთა პოლიტიკური და ეკონომიკური საზღვრები უნინდელ მნიშვნელობას კარგავს. აქედან გამომდინარე, ეროვნული იდენტიფიკაციის უმთავრეს ფაქტორად კულტურული არეალია რჩება, განსაკუთრებით პატარა ქვეყნებისთვის. საზოგადოება ქმნის კულტურას, რომელიც განსაზღვრავს მათ ფასეულობებს, რწმენას, ქცევასა და მსოფლმხედველობას. კულტურის შენარჩუნებას შესაძლოა ზოგიერთ შემთხვევაში სასიცოცხლო მნიშვნელობაც კი ჰქონდეს ქვეყნის კეთილდღეობისთვის, თუმცა სამწუხაროდ დღევანდელ მსოფლიოში ძალიან გართულებულია ეროვნული იდენტობის დაცვა სხვა უფრო მძლავრი კულტურებისგან, მითუმეტეს ისეთი პატარა ქვეყნებისთვის როგორიც საქართველოა, რომელიც ხშირად ექცევა თავისი მეზობელი ქვეყნების გავლენის ქვეშ. გლობალიზაციის მომხრეები მიიჩნევენ, რომ „პატარა ქვეყანა სამხედრო-პოლიტიკური თვალსაზრისით სუსტი ქვეყანაა, რომელსაც დამოუკიდებლად არ ძალუძს საკუთარი ეროვნული ინტერესების უზრუნველყოფა“.

საკვანძო სიტყვები: გლობალიზაცია, საჯარო პოლიტიკა, ეკონომიკური ინტეგრაცია, ტრანსნაციონალური კორპორაციები, პოლიტიკის რეზულტატი, სავაჭრო ზონები, საბაჟო კავშირები.

ძირითადი ტექსტი

რა კავშირი შეიძლება ჰქონდეს გლობალიზაციის პროცესსა და საჯარო პოლიტიკას ერთმანეთთან? სანამ განვიხილავთ ამ ორი თემატიკის ერთმანეთთან შერწყმისა თუ ზეგავლენის საკითხს, პირველ რიგში აუცილებელია რომ განვმარტოთ სხვადასხვა მეცნიერების მიერ აღნიშნული „საჯარო პოლიტიკის“ არსი.

საჯარო პოლიტიკის საკმაოდ მრავალრიცხოვანი დეფინიცია არსებობს. ფართო განსაზღვრებით, საჯარო პოლიტიკა არის სამთავრობო ჯგუფის დამოკიდებულება გარემოცვისადმი. მსგავსი განსაზღვრება ნაკლებად იმსახურებს ნდობას, რადგან იმდენად ფართოა, რომ საკმაოდ ბევრ კითხვას ბადებს. ზოგიერთი დასავლელი მეცნიერი საჯარო პოლიტიკას განმარტავს როგორც საზოგადოებრივი ცხოვრების ამა თუ იმ სფეროში მთავრობის მიერ არჩეულ ან უარყოფილ ნებისმიერ კურსს. თუმცა, ამ დეფინიციაში სულაც არ კონკრეტდება, თუ რას გადაწყვეტს და რას უარყოფს მთავრობა. ამდენად, ტერმინის განსამარტავად არც ამ დეფინიციაზე დაყრდნობა გამოგვადგება. თუკი საჯარო პოლიტიკაში ზოგიერთი დასავლელი მეცნიერი გულისხმობს ყველაფერს იმას, რის განხორციელებას ან არ განხორციელებასაც მთავრობა გადაწყვეტს, პროფესორი რიჩარდ როუზი კონკრეტულ პოლიტიკურ გადაწყვეტილებებზე მეტად საჯარო პოლიტიკაში გულისხმობს მომავლისკენ მიმართულ, ერთმანეთთან მეტ-ნაკლები კავშირის მქონე ღონისძიებათა გრძელვადიან სერიას. როუზის პოზიციას, რომლის თანახმადაც საჯარო პოლიტიკა ესაა მოქმედებათა ერთობლიობა და არა რაიმე საკითხთან დაკავშირებით მიღებული გადაწყვეტილება იმაზე, თუ რა უნდა გაკეთდეს მომავალში, ბევრი მკვლევარი იზიარებს. კარლ ფრიდრიხი გვთა-

ვაზობს შემდეგ დეფინიციას - საჯარო პოლიტიკა ესაა ცალკეული ინდივიდების, ჯგუფების ან მთავრობის მიზანმიმართული მოქმედება, რომელიც შესაბამის პირობებში დასახული მიზნის მისაღწევად ხორციელდება. საჯარო პოლიტიკა განიხილება, როგორც გარკვეულ მოქმედებათა ერთობლიობა, მიმართული სასურველი რეზულტატების უზრუნველსაყოფად.

საჯარო პოლიტიკა დაკავშირებულია სამთავრობო გადაწყვეტილებებთან როგორც ადგილობრივ, ისე სახელმწიფოებრივ დონეზე და ხორციელდება სახელმწიფო და სამთავრობო სტრუქტურების მიერ. თუმცა, ეს აღნიშნულ პროცესში არა-სამთავრობო სტრუქტურების ჩართვისა და მონაწილეობის შესაძლებლობას სულაც არ გამორიცხავს. დევიდ ისტონი ამ კატეგორიის აქტორებს, ერთი შეხედვით აუტსაიდერებს, პოლიტიკურ სისტემაში „ავტორიტეტების“ სახელით მოიხსენიებდა. საჯარო პოლიტიკა მიმართულია სასურველი შედეგების მიღწევისკენ და ამ გაგებით საჯარო პოლიტიკის განმახორციელებელნი გამოდიან ერთგვარი დიზაინერების, ჰიპოთეზურად პროექტირებული მომავლის რეალიზატორების როლში. თუმცა, წინასწარ დასახული მიზნების რეალური განხორციელება ყოველთვის როდი ხერხდება. ამასთან გასათვალისწინებელია ერთი გარემოებაც. კერძოდ, საჯარო პოლიტიკა თავის არსში არა მარტო გადანყვეტილების მიღებას, არამედ ამ გადანყვეტილების რეალიზაციისთვის საჭირო გზების განსაზღვრასა და გადანყვეტილების რეალიზაციის პროცესში არსებული წინააღმდეგობების დაძლევისაც გულისხმობს.

როდესაც ვეცნობით საჯარო საკითხებში არსებულ პრობლემებს და ამავდროულად მიმოვიხილავთ გლობალიზაციის პროცესს, პირველ რიგში თვალში საცემია ის ფაქტი რომ საქართველო „სამართავ“ ბერკეტებს, რეკომენდაციებს, რეფორმებს, ძირითადად უცხოური პარტნიორი ქვეყნებიდან გამომდინარე იღებს და ახორციელებს. რის გამოა ეს ყოველივე გამოწვეული? ალბათ მთავარი ფაქტორი მაინც ჩვენი ქვეყნის წარსულსა და მის მიერ გამოვლილ გზაში უნდა ვეძიოთ. საკმაოდ რთული სალაპარაკოა ის ფაქტი, რომ საქართველოს მთელი

თავისი არსებობის მანძილზე ყოველთვის უწევდა მტრებთან გამკლავება, რამაც უდიდესი კვალი დაამჩნია მთელს ისტორიას, ქართულ ეთნოსს, ენას, განვითარებას, ტერიტორიას და ასე შემდეგ. სწორედ მუდმივმა და გაუთავებელმა ომმა, დაძაბულობამ, აგრესიამ, და თანდათანობით განვითარებულმა გლობალიზაციის პროცესმა ხელი შეუწყო იმ ფაქტს, რომ ისეთ პატარა ქვეყანას, როგორიც საქართველოა, უჭირს დამოუკიდებლად სასურველი ნაბიჯის გადადგმა, რაც ბუნებრივია მთლიანად აისახება ქვეყნის, როგორც საგარეო, ასევე საშინაო პოლიტიკასა და საჯარო პოლიტიკაზე. როდესაც ქვეყანაში არსებობს უამრავი პოლიტიკური პარტია, არასამთავრობო ორგანიზაცია, რაიმე ტიპის ნიშნის გაერთიანება, რთულია, ქვეყანა მივიდეს კონსენსუსამდე. გადანწყვეტილების მიღების პროცესში იგი ვალდებულია გაითვალისწინოს უამრავი ტიპის არსებული ორგანიზაციების მიერ ჩამოყალიბებული ვალდებულებები. სავარაუდოა ის ფაქტი, რომ მსგავსი ტიპის პროცედურები ქვეყნის განვითარებას და გადანწყვეტილების მიღების პროცესს საკმაოდ აფერხებს, რის შედეგადაც მას უწევს საერთაშორისო ასპარეზზე უცხოელი პარტნიორებისგან რეკომენდაციების და შემწეობის მიღების მოლოდინით ათასგვარი პროცედურების გავლა, რომლის შემდეგაც შესაძლოა ქვეყანაში არსებული რეალური პრობლემა საერთოდ აღარ ექვემდებარებოდეს კონტროლს.

ზოგადად როდესაც ვსაუბრობთ გლობალიზაციაზე, აუცილებლად უნდა აღინიშნოს მისი დადებითი მხარეებიც. მხოლოდ ის ფაქტი რომ გლობალიზაციის პირობებში სატარიფო ბარიერები, ქვოტები, იმპორტ-ექსპორტი უფრო გამარტივებულია, ქვეყნებს შორის ურთიერთობაც უფრო მისაღები გახდა და ქვეყნებიც გადაერთვნენ სხვადასხვა ტიპის დიპლომატიური მოლაპარაკების სტანდარტებზე. თუმცა თითქმის ვერსად ვერ ვნახავთ კითხვას : ვისთვის არის გლობალიზაცია კარგი და ვისთვის - ცუდი ? ალბათ დღევანდელ გლობალურ პირობებში რთული მისახვედრი არაა, რომ უპირატესობა მაინც იმ ქვეყნების ხელშია, რომელთაც გააჩნიათ ტერიტორია, ძალაუფლება

და ბირთვული შეიარაღება, დანარჩენი მსოფლიო კი თითქმის უბრალოდ „თამაშ-დამყურე“ მდგომარეობაში და ვერ იღებენ რეალურ გადაწყვეტილებებს. უღირს თუ არა საქართველოს ან საქართველოსნაირ პატარა ქვეყნებს რეალურად გლობალიზაციის ამ გარდაუვალ პროცესში აქტიურად ჩაბმა ისე, რომ არ შეიცვალოს მათი საჯარო, საგარეო პოლიტიკის შეხედულებები და გლობალიზაციის გამო არ მოუწიოთ ისეთ საკითხებზე თვალის დახუჭვა, რაც მათთვის მნიშვნელოვანია. ჩვენ შეგვიძლია მრავალნაირად შემოვატრიאלოთ საკითხი და მრავალი გამართლება თუ სუსტი ადგილიც მოვუძებნოთ.

საჯარო პოლიტიკა დაკავშირებულია სამთავრობო გადაწყვეტილებებთან როგორც ადგილობრივ, ისე სახელმწიფოებრივ დონეზე და ხორციელდება სახელმწიფო და სამთავრობო სტრუქტურების მიერ, თუმცა ყოველთვის ისმის კითხვა, რამდენად იღებს სამთავრობო სექტორი დამოუკიდებელ გადაწყვეტილებებს? თანამედროვე გლობალიზაციის პირობებში რთულია განსაზღვროთ თუ სახელმწიფო სექტორის წარმომადგენლები, რაზე დაყრდნობით იღებენ გადაწყვეტილებებს. როდესაც ქვეყანა გამუდმებით ითხოვს რეკომენდაციებს, დახმარებებს, რაღაც ვალდებულებას ან ვალს იღებს მოვალესგან. ვალი შესაძლოა იყო სხვადასხვანაირი და არა მხოლოდ მატერიალური. უცხო ქვეყნის წარმომადგენელს შესაძლოა სურს მისთვის სასურველი პოლიტიკის განხორციელება, მისთვის სასურველი პირის დანიშნვა, მისთვის სასურველი ნიადაგის შექმნა, რასაც მომავალში აუცილებლად თავის საკეთილდღეოდ გამოიყენებს. ამ მსჯელობის მიხედვით არ იქნება სწორი რომ ჩირქი მოვცხოთ ყველა ორგანიზაციასა თუ ქვეყანას. თუმცა ჯერ კიდევ ნიკოლო მაკიაველი თავის წიგნ „მთავარში“ წერს: „დაპყრობილ ქვეყანაში არ უდნა დაეუშვათ შემდეგი შეცდომები: ხელი არ უნდა შევუწყოთ ძლევა მოსილი მტრის გაძლიერებას, არ უნდა გავანადგუროთ ნაკლებ ძლიერი, არ უნდა მოვეუხმოთ მოზიარედ უცხოტომელს და აუცილებელია დაპყრობილ ტერიტორიაზე დავაარსოთ კოლონიები“. ჩამოთვლილი ფრაზები აღნიშნავს იმ გარემოებებს, როდესაც ერთი ქვეყანა

იპყრობს მეორეს, თუმცა ამ ფრაზებიდან ერთი მიმართა მეტად ჭეშმარიტად: იმ შემთხვევაშიც კი თუკი ქვეყანა სუსტია და უბრალოდ არსებობისთვის იბრძვის : „არ უნდა მოვუხმოდ მოზიარედ უცხოტომელს“ სწორედ ამ ფრაზის პერიფრაზირება ვფიქრობ იქნება ყველაზე კარგი მაგალითი დღევანდელი გლობალიზაციისა და საჯარო პოლიტიკის განსაზღვრაში. ჩვენ დიდი ხანია ვითხოვთ შევლას და სხვადასხვა ქვეყნების დახმარებას, რათა როგორმე მოვახდინოთ და შევაჩეროთ რუსეთის აგრესია, დავიბრუოთ დაკარგული ტერიტორია და გვექონდეს საკუთარი, დამოუკიდებელი პარლამენტი და მთავრობა, რომელიც არ იქნება არცერთი მხარის, არცერთი ქვეყნის იდეების გამზიარებელი და არ მიიღებს დასკვნებს სხვების შემხედვარე. რასაკვირველია, არ ვგულისხმობთ, რომ არ მოვუსმინოთ არავის და გადაწყვეტილება მხოლოდ ჩვენი მივიღოთ. კარგია, რომ რჩევის მომცემი მხარეები გყავს, თუმცა ეს არ უნდა მივიღოთ ისე, რომ მათ მხოლოდ ჩვენთვის კარგი უნდათ და ისიც უსასყიდლოდ. ბუნებაში არაფერი არ ამოდის და არ ვითარდება არაფრიდან, ყველაფერს გააჩნია თავისი ფასი და ნებისმიერი ქმედება გამიზნულია შედეგის მიღწევისკენ. ჩვენ შეგვიძლია მივიღოთ რეკომენდაციები, დახმარებები, მაგრამ ეს არ უნდა მოხდეს საჯარო პოლიტიკის ან ქვეყნის აღებული გეზის საწინააღმდეგოდ და არ უნდა მივცეთ სხვა ქვეყნის წარმომადგენლებს იმის საშუალება, რომ ღიად ჰქონდეთ შეხება სახელმწიფო საიდუმლოებებთან.

გასათვალისწინებელია, რომ საჯარო პოლიტიკაში იგულისხმება მხოლოდ და მხოლოდ ის აქტები, რომელიც ხორციელდება და არა ის ინიციატივები, რაზეც მიმდინარეობს მსჯელობა, ანდა რომლის განხორციელებაც იგეგმება. უნდა განვასხვაოთ ერთმანეთისგან **Policy ouput** (პოლიტიკის შედეგი/რეზულტატი) და **Policy outcome** (პოლიტიკის შედეგი/რეზულტატი). ორივე მათგანი ერთნაირად ითარგმნება. თუმცა, თუკი პირველში ამა თუ იმ სოციალურ სფეროში გატარებული კურსის პირდაპირი შედეგები იგულისხმება (ხშირ შემთხვევაში მისი გამოხატვა ციფრებითა და პროცენტული მაჩვენებლებით ხდება), მეორე - გა-

ტარებული პოლიტიკის ირიბ შედეგებზე მიუთითებს, ანუ ასახავს თუ რა გავლენა იქონია მიღებულმა შედეგებმა უკვე სხვა სფეროებსა და სხვა პრობლემატიკის მოხსნა-შემცირებაზე. სხვაგვარად რომ ვთქვათ, პირველში იგულისხმება პოლიტიკის რეზულტატი, მეორეში კი ამ მიღებული რეზულტატის ზეგავლენა.

თანამედროვე პირობებში, გლობალიზაციის ახალ ეტაპად, საერთაშორისო ეკონომიკური ინტეგრაცია გვევლინება. საერთაშორისო ეკონომიკური ინტეგრაციის დაჩქარებაზე არსებითი გავლენა ორმა ფაქტორმა – მეცნიერულ-ტექნიკურმა რევოლუციამ და ტრანსეროვნული კომპანიების წარმოქმნამ განაპირობა. თავად მსოფლიო მეურნეობაში მიმდინარე ინტეგრაციული პროცესების განვითარების პრაქტიკა მიგვანიშნებს მათი ჩამოყალიბებისა და სრულყოფის ოთხი ეტაპის არსებობაზე. კერძოდ: 1. თავისუფალი სავაჭრო ზონების დაარსება; 2. საბაჟო კავშირების შექმნა; 3. ეკონომიკური კავშირების წარმოქმნა; 4. ერთიანი ეკონომიკური სივრცის ჩამოყალიბება.

სახელმწიფოები, რომლებიც წარმოიშვნენ ყოფილი სსრ კავშირის დაშლის შემდგომ, ჩაერთვნენ მსოფლიო ინტეგრაციულ პროცესებში; არც ამიერკავკასია დგას ამ მოვლენებისაგან განცალკევებულად. მიმდინარეობს ამიერკავკასიის სამი სახელმწიფოს მსოფლიო თამანეგობრობაში ინტეგრაციის პროცესი. ინტეგრაციის ასპარეზის სტრუქტურა ისეთია, რომ კავკასია აღმოჩნდა ერთ-ერთი „გარდატეხის წერტილი“

როდესაც ვსაუბრობთ იმ ქვეყნებზე რომლებიც სსრკ-ს დაშლის შემდეგ გამოვიდნენ საერთაშორისო ასპარეზზე და მოიპოვეს დამოუკიდებლობა, ისინი მოგვიანებით ჩაერთვნენ გლობალიზაციის პროცესში, რომელიც დანარჩენ მსოფლიოში შედარებით ადრე დაიწყო. შესაძლოა სწორედ ამის გამო ისინი ვეღარ იღებენ იმ სარგებელს, რასაც სხვა ქვეყნები. უნდა აღინიშნოს ის ფაქტიც, რომ დიდი ქვეყნებისთვის გლობალიზაცია არ მიიჩნევა რაიმე ტიპის საფრთხედ, რადგან მათი ეკონომიკა მყარად დგას. თუმცა სულ ახლახანს დავინახეთ, რომ ევროკავშირი დატოვა დიდმა ბრიტანეთმა. დიდი ბრიტანეთის ეს საქციელი, შეგვიძლია მივანეროთ გლობალიზაციის პროცესსაც

და იმ ფაქტს რომ ასეთმა დაახლოვებამ (იგულისხმება ევროკავშირის წევრი ქვეყნების მიმართ არსებულმა გაფორმებულმა შეღავათებმა) ქვეყანას მოუტანა დიდი ეკონომიკური ზარალი თუმცა კამერონის თქმით: ეკონომიკა არ არის ერთდერთი საკითხი, რის გამოც ბრიტანეთი კავშირის შემადგენლობაში უნდა დარჩეს. მისი თქმით ტერორიზმის საუკუნეში გასათვალისწინებელია ისეთი მნიშვნელოვანი საკითხი, როგორიც უსაფრთხოებაა. სწორედ ამ ფაქტებით უნდა ვივარაუდოთ, რომ გლობალიზაციამ ასევე დიდი გავლენა იქონია ქვეყნის საჯარო თუ საშინაო პოლიტიკაზე.

დასკვნა

როგორც მრავალ პატარა ქვეყანას, ისე საქართველოსაც არა აქვს საკმარისი საკუთარი სახსრები მოახდინოს დიდი რაოდენობის ინვესტირება წარმოებისა თუ მომსახურების სფეროში, გლობალიზაციის პროცესი კი ამის უნიკალურ შესაძლებლობას იძლევა. თუ განვიხილავთ საქართველოში უცხოური ინვესტიციების სტრუქტურას, დავასკვნით, რომ უცხოური ინვესტიციების მთლიან მოცულობაში იზრდება იმ ქვეყნების ინვესტიციების მოცულობა, რომლებიც მსოფლიო ეკონომიკური გლობალიზაციის პროცესში ლიდერის მდგომარეობას განსაზღვრავს. რა თქმა უნდა, გლობალიზაციას, როგორც მიმდინარე შეუჩერებელ ტემპს, თან ახლავს თავისი დადებითი და უარყოფითი მხარეებიც, რომლებმაც შესაძლოა, ქვეყნის გავითარებაზე სერიოზული ზეგავლენა მოახდინოს. თუმცა შექმნილი სიტუაციიდან გამომდინარე, საქართველომ უნდა მიიღოს მაქსიმალური სარგებელი ისე, რომ არ მოხდეს მის შიდა სახელმწიფოებრიობაში ჩარევა სხვა ქვეყნის მიერ. საჭიროა რომ ქვეყანა თავის არჩეულ კურსს მიყვეს ისე, როგორც მისთვის იქნება უკეთესი და არა სხვა ქვეყნების წარმომადგენლების სურვილისამებრ. ამისათვის კი საჭიროა ქვეყნის შიდა პრობლემების მოგვარება და საერთო, საღ აზრზე დადგომა, რომელიც ბევრად გაამარტივებს გლობალიზაციის პროცესში უმტკივნეულოდ ჩართვას.

ლიტერატურა:

1. ახრახაძე თეონა „გლობალიზაციის პროცესი პატარა ქვეყნების განვითარებაზე ნეგატიურ გავლენას ახდენს „ ინტერნეტი: <http://www.Lari.Ge/147-politika/425-globalizaciis-procesebi-patara-qveknebis-ganvitarebaze-negatiur-gavlenas-axdens->. Html ბოლო ნახვა: 13.07.2017
2. დავითაშვილი, ზურაბ. 2003. ნაციონალიზმი და გლობალიზაცია. თბილისი: „მეცნიერება“.
3. რონდელი, ალექსანდრე. 2006. საერთაშორისო ურთიერთობები. თბილისი: „ნეკერი“
4. „საჯარო პოლიტიკა და საჯარო პოლიტიკურ-მმართველობითი პროცესი“ ინტერნეტი: <http://www.Nplg.Gov.Ge/gsd/cgi-bin/library.Exe?E=d-00000-00---off-0civil2-civil2-01-1--0-10-0--0-0---0prompt-10--..-4---4---0-0l--11-ru-00---10-ka-50--00-3-help-00-0-00-11-1-1utfZz-8-00-0-11-1-0utfZz-8-10&a=d&cl=CL1.24.2.3&d=HASH384d92c6a78dfd0a94959e.5> ბოლო ნახვა: 14.07.2017
5. მოსიაშვილი, ვალერ. 2012. „საქართველო გლობალიზაციის მიმდინარე ტენდენციებში“, ინტერნეტი: <https://mosiashviliblog.Wordpress.Com/2012/11/19/%E1%83%A1%E1%83%90%E1%83%A5%E1%83%90%E1%83%A0%E1%83%97%E1%83%95%E1%83%94%E1%83%9A%E1%83%9D-%E1%83%92%E1%83%9A%E1%83%9D%E1%83%91%E1%83%90%E1%83%9A%E1%83%98%E1%83%96%E1%83%90%E1%83%aa%E1%83%98%E1%83%98/> ბოლო ნახვა; 14.07.2017

REFERENCES:

1. Akhrakhadze, Teona. „*The process of globalization has a negative effect on the development of small states*” <http://www.Lari.Ge/147-politika/425-globalizaciis-procesebi-patara-qveknebis-ganvitare-baze-negatiur-gavlenas-axdens> - .Html last seen: 13.07.2017

2. Davitashvili, Zurab. 2003. *Nationalism and Globalization*. Tbilisi: „metsniereba”.

3. Rondeli, Aleksandre. 2006. *International Relations*. Tbilisi: „Neker”

4. „Public policy and the process of public-policy governing” <http://www.Nplg.Gov.Ge/gsd/cgi-bin/library.Exe?E=d-00000-00--off-0civil2-civil2-01-1--0-10-0--0-0---0prompt-10---4---4---0-0l--11-ru-00---10-ka-50--00-3-help-00-0-00-11-1-1utfZz-8-00-0-11-1-0utfZz-8-10&a=d&cl=CL1.24.2.3&d=HASH384d92c6a78dfd0a94959e.5> last seen: 14.07.2017

5. Mosiashvili, Valer. 2012. „*Georgia in the ongoing tendencies of globalization*” <https://mosiashviliblog.Wordpress.Com/2012/11/19/%E1%83%A1%E1%83%90%E1%83%A5%E1%83%90%E1%83%A0%E1%83%97%E1%83%95%E1%83%94%E1%83%9A%E1%83%9D-%E1%83%92%E1%83%9A%E1%83%9D%E1%83%91%E1%83%90%E1%83%9A%E1%83%98%E1%83%96%E1%83%90%E1%83%aa%E1%83%98%E1%83%98/> last seen: 14.07.2017

THE PROCESS OF GLOBALIZATION AND PUBLIC POLICY

Khatia Naskidashvili

Mari Babakishvili

Bachelor Students, tsu

RESUME

Globalization is a modern concept and it describes the changes in society and global economy, which is due to the increase of international trade and cultural exchanges. Globalization also expresses the growth of trade and investment in accordance to the rise of interdependency between states. In the era of globalization, the economic and political boundaries of states loses its old meaning. On the other hand, Public policy is an action of individuals, groups or governments, which is implemented in certain cases for certain reasons. It is connected to the decisions the governments make on the local and state level.

Globalization, with its ongoing unstoppable processes, has its positive and negative sides, which can have a significant effect on the development of states. In spite that, states should benefit from it without having other states intervene in domestic politics. A state should follow its chosen course in a way, that is beneficial to itself and not for the representatives of other states. To achieve this, dealing with domestic problems and having an united mindset is necessary, which would help to integrate in the process of globalization.

Key Words: Globalization, public policy, politics, economic integration, transnational corporations, political results, trade zones, custom ties.